

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 15/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Žoldoš, advokát, s. r. o., Karpatská 11, Poprad, IČO 47 251 506, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Žoldoš, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 To 13/2020 z 20. júla 2022 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK-2 T 10/2017-2035 z 30. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 To 13/2020 z 20. júla 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. PK-2 T 10/2017-2035 z 30. júla 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu uznaný vinným z prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom do 30. septembra 2012 (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu so zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so skúšobnou dobou na

5 rokov s probačným dohľadom, ktorého súčasťou je obmedzenie spočívajúce v zákaze uchádzať sa akýmkoľvek spôsobom o dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie a zároveň aj o finančné prostriedky alebo iné aktíva pochádzajúce z rozpočtov Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v mene Európskej únie a povinnosť spočívajúca v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa a poškodeného Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 4 – 6, Bratislava (ďalej len „poškodený“), svojím napadnutým uznesením zrušil napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu vo výroku o náhrade škody a zamietol odvolanie poškodeného.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti v súhrne považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu za arbitrárne, keďže *„obsahujú tak nesprávne a nelogické závery a nepresvedčivé odôvodnenia ignorujúce zásadnú argumentáciu Sťažovateľa, ako aj ním označenú a inú známu judikatúru, že vo svojej intenzite, dôsledkoch a význame ide o tzv. svojvoľné (arbitrárne) rozhodnutia vedúce k odopretiu spravodlivosti (denegatio iustitiae), ktorými bolo porušené základné právo Sťažovateľa na spravodlivý proces a súdnu ochranu.“*

4. V podrobnostiach sťažovateľ poukazuje na nesprávnu právnu kvalifikáciu konania kladeného mu za vinu nielen ako prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ale aj ako zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pretože tomu nezodpovedná spôsobený následok, ktorý mal svojím konaním spôsobiť. Pri právnej kvalifikácii konania kladeného mu za vinu ako prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona sťažovateľ namieta nedostatočné skutkové vymedzenie svojho konania, ktorým mal naplniť skutkovú podstatu predmetného prečinu, ktorú mal naplniť obidvoma spôsobmi, a to aj *„umožniť spáchanie sprenevery ako aj protiprávne zadržanie prostriedkov“*. K tomu spresňuje, že *«„spôsobenie sprenevery“ obsahovo zodpovedá následku trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona (ako trvalé prisvojenie si poskytnutých prostriedkov); „protiprávne zadržanie prostriedkov“ obsahovo zodpovedá následku trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215 ods. 1 Trestného zákona (ako neoprávnené prechodné užívanie prostriedkov, neskôr refundovaných poskytovateľovi alebo dodatočne použitých na pôvodne určený účel). Rozhodujúcim kritériom rozdielu medzi oboma druhmi následku je špecifikácia úmyslu páchatel'a v čase jeho konania.»*. V dôsledku uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že *„rozdiel medzi následkami v zmysle § 261 TZ spočíva vo vôli páchatel'a prisvojiť si cudziu vec (sprenevera) alebo neprisvojiť si cudziu vec (protiprávne zadržanie).“*, čím je tak pojmovovo vylúčené, aby *„na strane páchatel'a existovala súčasne vôľa prisvojiť aj neprisvojiť si cudziu vec“*. V ďalšom sťažovateľ rozvíja, že ak by malo byť jeho konanie právne posudzované ako sprenevera (ako alinea v rámci skutkovej podstaty prečinu podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona), tak prostriedky jemu poskytnuté sa stali jeho vlastníctvom, a preto je objektívne vylúčené, aby sa mohol dopustiť následku predpokladaného trestným činom sprenevery. Ďalšia alinea skutkovej

podstaty prečinu podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona spočívajúca v protiprávnom zadržaní peňažných prostriedkov nie je v napadnutom uznesení najvyššieho súdu a ani napadnutom rozsudku špecializovaného trestného súdu nijako rozvedená, pričom zo záveru súdov o použití prostriedkov na iný účel logicky vyplýva, že „*Pokiaľ boli prostriedky použité na iný účel, boli spotrebované, t. j. už tieto prostriedky objektívnej nie je možné mať k dispozícii, t. j. Sťažovateľ ani nemohol poskytnuté prostriedky neoprávnene prechovávať.*“. Sťažovateľ v závere teda konštatuje, že „*Rozsudok ŠTS ako aj Uznesenie NS SR nielenže sú nepreskúmateľné, čo do záverov o kumulatívnom naplnení následkov uvedených v § 261 TZ, ale sú rovnako nepreskúmateľné čo záverov o naplnení aj jednotlivých následkov, t. j. spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov.*“.

5. Napokon sťažovateľ v rámci svojej obhajoby spochybnil spáchanie prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona aj z dôvodu, že „*Prostriedky EÚ sa stávajú v zmysle zákona č. 523/2004 Z. z. príjmami štátneho rozpočtu a sú preto prostriedkami SR v zmysle platnej legislatívy.*“.

6. Sťažovateľ v ďalšom spochybnil aj skutkové tvrdenie súdov o tom, že v čase podania žiadosti o návratný finančný príspevok nebol/nemal byť oprávneným žiadateľom, čo dokazoval výpisom zo živnostenského registra, podľa ktorého v rozhodnom čase disponoval živnostenským oprávnením na pohostinskú činnosť a ubytovacie služby. Pokiaľ teda vo veci konajúce súdy dospeli ku skutkovému záveru o tom, že sťažovateľ „*neoprávnene podnikal, keďže podľa názoru súdov nedisponoval živnostenským oprávnením na činnosti, ktoré myli byť vykonávané jednotlivými zamestnancami.*“, tento záver je v rozpore so zisteniami príslušného živnostenského úradu, ktorý v tejto súvislosti nezistil, aby sťažovateľ neoprávnene podnikal. Rovnako tak pokiaľ súdy dospeli ku skutkovému záveru o tom, že sťažovateľ „*účtoval iba za služby v oblasti stravovania a ubytovania*“, ktoré vyhodnotili tak, že „*sa nejedná o služby v cestovnom ruchu.*“, tak „*Odvolačný súd opätovne odignoroval jednoznačný dôkaz (Príručka pre žiadateľa), ktorý živnosti, ktorými disponoval Sťažovateľ v čase podania projektu potvrdzuje ako oprávnené.*“. Závery súdov si protirečia, ak na jednej strane konštatujú, že neoprávnene podnikal, a na strane druhej uvádzajú, že nevykonával podnikateľskú činnosť v oblasti cestovného ruchu.

7. Za nesprávne skutkové zistenia súdov sťažovateľ považuje aj záver o použití poskytnutých prostriedkov na iný než deklarovaný účel, keďže iný účel ich použitia nebol skutkovo vymedzený a predovšetkým dokázaný.

8. V súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku aj ako zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona sťažovateľ dospieva k záveru o nesprávnej kvalifikácii, keď tvrdí, že ak „*súdy dospeli k záveru, že došlo... k použitiu prostriedkov na iný účel, pričom došlo k vzniku väčšej škody, mali všeobecné súdy subsumovať skutok... pod § 225 ods. 2 TZ, keďže malo dôjsť k použitiu prostriedkov na iný účel vo väčšom rozsahu.*“. V dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie skutku došlo aj k „*nesprávne právnemu záveru súdu, že Sťažovateľ spáchal zločin subvenčného podvodu. V prípade kvalifikácie skutku zo strany všeobecných súdov v zmysle § 225 ods. 2 TZ by Sťažovateľ spáchal maximálne prečin a nie zločin (s poukazom na § 10 ods. 1, písm. b) TZ).*“. Nesprávna právna kvalifikácia skutku má podľa sťažovateľa „*priamy vplyv na plynutie premlčacej doby v zmysle § 87 TZ. V prípade prečinov podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ a § 225 ods. 2 TZ je premlčacia doba 5 ročná s poukazom na § 87 ods. 1, písm. d) TZ.*“. Navyše

podľa sťažovateľa nie je možné určiť, „v ktorom okamihu malo dôjsť k dokonaniu skutkových podstat § 261 a § 225 TZ. Okamih dokonania jednotlivých trestných činov je pritom rozhodujúci či došlo k zániku trestnosti alebo nie.“. Uvedený záver má podľa sťažovateľa vplyv na posúdenie premlčania jeho trestného stíhania pri právnej kvalifikácii skutku ako prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktoré je/malo byť premlčané 2. októbra 2015, pričom k vzneseniu obvinenia došlo 12. januára 2016.

9. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo dňa 30.7.2020, spis. zn. PK-2T 10/2017 porušené bolo.

II. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR z 20.7.2022, spis. zn. 3 To 13/2020 porušené bolo.

III. Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.7.2022, spis. zn. 3To 13/2020 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie

IV. Najvyšší súd je povinný nahradiť sťažovateľovi... trovy konania...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2

zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonitosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

17. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušeniu ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

19. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

20. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť z dôvodu (i) nesprávnej právnej kvalifikácie skutku, ktorý bol podľa jeho právneho názoru nesprávne právne posúdený ako prečin poškodzovania finančných

záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, a z dôvodu, (ii) že v trestnom konaní mu nebolo dostatočne preukázané/dokázané spáchanie predmetných trestných činov, pričom ako porušovateľov svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označil napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu, ktorý bol vydaný v prvostupňovom konaní, ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktoré bolo vydané v odvolacom konaní.

21. Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu č. k. PK-2 T 10/2017-2035 z 30. júla 2020 sťažovateľ využil riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 3 To 13/2020 z 20. júla 2022. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť smerujúcu proti rozsudku špecializovaného trestného súdu č. k. PK-2 T 10/2017-2035 z 30. júla 2020 z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

22. Proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 To 13/2020 z 20. júla 2022 sťažovateľ mohol z dôvodov, pre ktoré podal ústavnú sťažnosť, podať mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), teda z dôvodu zásadného porušenia práva na obhajobu, a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

23. Ústavný súd v súlade so svojou ostatnou judikatúrou (napr. nález č. k. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021, uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 463/2021, sp. zn. IV. ÚS 491/2021, sp. zn. IV. ÚS 510/2021) konštatuje, že hľadiska dotknutého dôvodu dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí so všetkými otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného (ktoré v ústavnom kontexte zodpovedajú základným právam podľa čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy, ako aj širšiemu vymedzeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho korelátu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Predmetná úvaha musí byť teda v odôvodnení relevantne prítomná ako podklad jeho záverov, v čom je paralela s posudzovaním rovnakých okolností, teda spravodlivého procesu z pohľadu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ústavným súdom (keď ochrancom ústavnosti je aj všeobecný, najmä najvyšší súd). Pri hodnotení rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nie je prekážkou ani § 371 ods. 7 Trestného poriadku, ktorý pokrýva nemožnosť atakovania (len) odôvodnenia rozhodnutia bez smerovania na tomto základe k odlišnému rozhodnutiu vo veci samej (výrokom dovolaním napadnutého rozhodnutia). Znamená to, že nedostatky skutkových zistení konštatovaných konajúcimi súdmi v konečnom dôsledku najvyšším súdom ako odvolacím súdom mohol sťažovateľ namietat prostredníctvom námietky nevysporiadania alebo nedostatočného vysporiadania sa s relevantnými okolnosťami (skutkovými zisteniami podstatnými pre právnu kvalifikáciu činu) v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v reflexii aj na rozsudok špecializovaného súdu posudzovaný v odvolacom konaní na podklade dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Posunúť takú polemiku priamo na úroveň ústavnej sťažnosti odporuje postupnosti reťazca subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorý nenahrádza všeobecné súdy a nemôže ignorovať ich právomoc, sám zasahujúc až ako posledný prostriedok nápravy a len na

úrovni ústavnej udržateľnosti (nie na úrovni bežnej polemiky na úrovni zákona a zisťovania skutkového stavu).

24. Rovnaký a aj bez výkladových konzekvencií, teda *prima facie*, zrejmy je záver ústavného súdu vo vzťahu k sťažovateľom atakovanému nesprávnemu právnomu posúdeniu skutku ako prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona z dôvodov, ktoré predostrel v rámci svojej argumentácie v podanej ústavnej sťažnosti, ktorý je jednoznačne vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

25. Pokiaľ teda sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti konštatuje, že v čase pred jej podaním v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nepostupoval v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keď v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie ako účinný prostriedok nápravy porušenia ním označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Keďže sťažovateľ nevyužil účinný prostriedok na ochranu svojich práv, ktorým disponoval v čase pred podaním ústavnej sťažnosti a prostredníctvom ktorého sa mohol domáhať preskúmania ich porušenia najvyšším súdom ako dovolacím súdom, ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodu jej neprípustnosti. Možno dodať, že ak by bol sťažovateľ podal dovolanie, musel by následne (v prípade svojho neúspechu v dovolacom konaní) napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu, vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu by teda ani v takom prípade nebola daná právomoc ústavného súdu na jeho vecný prieskum.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu